

Asıl Kurban Kim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 20 Ocak 2015

“Gözüm görmesin seni.”

“İnan ki hiçbir kabahatim yok benim. Sadece yardım etmek istedim ve eşlik ettim evine gidene kadar.”

“Bundan sonra yapacakların daha sınırlı. Anladın mı? Okula bile yalnız gitmene izin vermiyorum. İşe giderken ben götüreceğim seni okula. Akşam çıkışa da annen gelecek.”

“Anlatmama izin ver lütfen.”

“Ne anlatacaksın. Gözümle gördüm yabancı bir evden çıktığını.”

“Hasta ve yaşlı bir adam sadece. Ne çıkar ki ona yardım etmemden. Yolun ortasında onu yığılmış bir halde görünce evine gidene kadar eşlik ettim sadece. Elindeki torbaları taşıdım. Her şey oraya buraya saçılmıştı.”

“Ne malum kötü bir insan olmadığı ve sana kötülük yapmayacağı? Ya başına bir iş gelseydi. Gerekirse okuldan alırım seni küçük hanım, anlıyor musun beni. Hem okuyacağın kadar okudun da. Kır dizini ve otur evinde. Annen bütün gün helak oluyor iş güç yapmaktan. Sen hele bir çık sözünden. Dövmediğime şükret. Bak koca kız oldun daha bir işin ucundan bile tutmuyorsun. İki gün sonra evlensen kim görecekin evin işin gücünü? Doğru odana gidiyorsun. Bu hafta okula gitmek de yok. Daha geçen hafta yaptıklarını unuttum.”

“Bunları hak etmiyorum ben, anlıyor musun baba? Sadece arkadaşlarla caddeyi turlamıştık. Hem hem...”

“Haddini aştın sen. İzin aldın da mı gittin. Kes sesini. Dua et sen annene yoksa elimde kalmıştın. Kaybol.”

Gözleri dolu dolu, boğazında hıçkırıklarla zor attı kendisini odasına. Kendini bildi bileli böyleydi babası Müzeyyen’in. Ayağına taş dokunsa ondan bilirdi babası. Yaş aldıkça daha aksi ve çekilmez bir adam olmuştu. Babasının tutumu öylesine çekilmezdi ki. Anlam veremiyordu bir türlü. Ne izahatı vardı bu olanların ne de bildiği bir nedeni.

Aslında kafasında bir o kadar da soru işareti vardı her ne kadar kendisi ile ilintilemese de. Sonuçta olanların hiçbir sorumlusu yoktu kendine göre. Olanları kim önceden tahmin edebilirdi ki... Üstelik ablası başkaydı. Müzeyyen de bir o kadar farklı bir kişilik. Ablası kendi istememişti okumayı oysa Müzeyyen okulunu bitirecek ve öğretmen olacaktı. Çok uzaklara gidip ülkenin en ücra köşelerinde çalışıp okumayan kız çocuklarının yolunu açıp bir kardelen gibi açacaktı karların içerisinde. Tabii ki babası izin verirse. Babası izin verirse... İşte bütün mesele de babasının onun üzerinde kurduğu hâkimiyetti. Bir tek babası da değildi oysa hâkimiyet kuran. Kim varsa etrafında okuldaki arkadaşlarından tüm akrabalarına kadar herkesin hükmü sadece Müzeyyen’e geçiyordu. Allah’tan öğretmenleri nasıl da titrerdi Müzeyyen’in üstüne. Onun ne kadar akıllı ve azimli olduğunu görüyorlardı. Bu da kızın içindeki okuma aşkını daha da perçinliyordu.

Bir hışımla kapadı odasının kapısını. Okul çantası boynu bükük bir köşede kitapları diğer köşede iken baka kaldı etrafına Müzeyyen. Attı kendini yatağının üzerine boylu boyunca. Ağlamamak için tüm gücüyle ısırıldı dudaklarını. Ağlamaması gerektiğini öyle iyi biliyordu ki. Ağlamamalı ve göstermeliydi ne

kadar güçlü bir kız olduğunu.

Ne kadar güçlü olduğunu düşünse de o kadar zayıf ve naifti ki. Ve kırılğan ve çok mutsuz. Çok yalnız. Oysa okuldaki arkadaşları nasıl farklı ve neşeliydi. Kimseye benzemezdi Müzeyyen. Ne diğer kızlar gibi oğlan çocukları ile dalga geçer ne de ispiyonlardı arkadaşlarını. Ama diğer kızlar öyle miydi... Ne zaman bir sırrını verse kulaktan kulağa yayılırdı. Ve söz döner dolaşır ulaşırdı derken kabak başına patlardı. Elinin tersiyle sildi yaşlarını. Çok derin bir iç geçirdi. Ön odadan babasının bağırmaları geliyordu. Belli ki adam şimdi de annesiyle tartışıyordu.

Ablası gittiğinden sonra her şey rayından çıkmıştı. Evet, gitmişti ablası iki sene evvel çok uzaklara gitmişti. Babasının baskısından bunalmış ve kaçmıştı evden. Haftalarca haber alamamışlardı genç kızdan ta ki polis cesedini bulana kadar.

Bir çöp konteynırının içerisinde bulmuşlardı ölümünden günler sonra. Bu da yetmezmiş gibi genç kıza hunharca tecavüz edilmişti. Olaydan sonra babası hiçbir tepki göstermemişti. Değil konuşmak bir damla yaş bile gelmemişti gözünden. Oysa ne çok severdi ilk göz ağrısını. Ya da Müzeyyen öyle sanmıştı. Yoksa hiç böyle olur muydu... Ablasına ait ne varsa resimleri de dâhil olmak üzere her şeyi bir çırpıda çöpe attı adam. Cenazesine bile gitmemişti üstelik. Günlerce başı önünde avare avare dolaşmıştı evin içerisinde. Hissettiği belli ki üzüntü değil sadece nefret ve kindi. Kızın ani gidişi ve tüm bu olanlar onun için bir utanç vesilesiydi. Aylarca evden dışarı adımını dahi atmadı adam. Kimselerin yüzüne bakamıyordu. Ona göre kızı kurban değil koca bir suçluydu.

Müzeyyen'e her baktığında gözlerini kaçırdı kızdan. O meşum olaydan sonra bir kez bile okşamamıştı kızının başını ve tek kelime dahi güzel söz çıkmazdı ağzından. Belli ki Müzeyyen adama ölen kızını hatırlatıyordu. Oysa nasıl da yanılıyordu adam.

Onca gürültü ve onca kavga... Yine de soyutlardı kendini bir şekilde Müzeyyen. Ya müziğin sesini açardı sonuna kadar ya da yorganın altına girer başını yastığının altına sokardı.

Annesi de engel olamıyordu artık tüm bu olanlara. Hele ki kızının ölümünün ardından daha da içe kapanır oldu kadın. Önceleri az çok karşılık verirdi kocasına ama son zamanlarda tek kelime dahi çıkmaz oldu ağzından. Kurulu bir bebek gibi adamın tüm talimatlarına uyuyor ve asla da çıkmıyordu sözünden. Kaç kez yakalamıştı Müzeyyen annesini sessizce ağlarken. Ne zamanki ağlasa bu sefer daha da öfkelenirdi adam.

"Ne senin ne de benim öyle bir kızımız yok. Anladın mı? Benim başımı yere eğdi. Kimselerin yüzüne bakamaz oldum. Ağlayacaksan benim için ağla ya da sus ve otur köşende. Layığını buldu."

Ne dirlik ne düzen kalmıştı evlerinde. Ne huzur ne metanet ne sevgi ne de hoş görü...

Bir an evvel okulunu bitirip para kazanmalıydı Müzeyyen. Annesini de yanına alır çok uzaklara giderler ve kendilerine yeni bir hayat kurarlardı babalarının olmadığı ve huzur dolu.

Ama daha çok zaman vardı önünde kızın. Tek bildiği şuydu ki; babasının huyuna suyuna gitmeli ve bir an evvel büyümeliydi. Ablası ölmekle kalmamış geride kalanların da hayatını cehenneme çevirmişti.

"Saçmalama, kızım. Ablanı da suçlayıp durma. O bir suçlu değil sadece zavallı bir kurban."

Hep bunu öğütüyordu kendine ama işe de yaramıyordu işte. Gidecek yeri olsa o da çoktan giderdi.

Annesine kaç defa açmıştı bu konuyu:"Hadi, anne kaçalım bu evden."

Kadın delirmiş gibi davranmış ve tembihlemişti kızgın bir ses tonuyla:"Sus. Baban ikimizi de öldürür

anlıyor musun. Sadece sus ve bekle.”

Neyi bekleyeceklerdi ki? Bir çıkış noktası yoktu asla. Ne de gidecek bir yerleri.

Bunları düşünürken aniden fark etti ki içeriden gelen bağırış çağrış bitmiş yerini koyultucu bir sessizliğe bırakmıştı. Ne bir ayak sesi vardı ne de tek bir nefes kulağına çalınan. Hiç mi hiç hayra alamet değildi bu sessizlik. Zira babası tartışmaya başladı mı gece yarılarında kadar bitmek bilmezdi huysuzluğu.

Usulca çıktı odasından kız ve parmak uçlarında sessizce ilerledi. Tüm ışıklar kapalıydı salonda.

Gözü karanlığa alışınca bir parıltı nüksetti aniden. Korka korka açtı ışıkları.

Annesini gördü üstü başı kan içinde ve elinde bir bıçakla kana bulaşmış. Göz göze geldiler annesiyle.

Kocasının üzerine eğilmiş bir halde avaz avaz bağırmaya başladı kadın...

“Ağlamamam bile izin vermedin melun adam doğru dürüst bir kez bile ağlayamadım meleğim gittikten sonra. Ağlayacağım artık doyasıya ağlayacağım ama sana değil meleğime. Sen çaldın onu benden. Artık hiçbir şey çalamayacaksın benden...”

Donuk bir ifadeyle baktı kadın kızının yüzüne:

“Demıştim sana sadece bekle diye. Bitti her şey bitti. Çok geç olsa da...”